

tafsten; men jeg indrømmer, at det, der taler derfor, er fra Modtagerens Standpunkt dog ikke af den Betydning, at jeg kunde skønne, der var Grund til, naar man ønskede absolut at blive staaende ved den rene Pengeydelse, da ikke at gaa med. Men naar jeg ser det fra Statskassens Standpunkt, da er jeg i langt større Tvivl. I denne Lov er der Tale om Kornindtægter, hvis Beløb jeg ganske sikkert ikke i Djebblivet nøjagtig ved og heller ikke kan vide, og det vil i Fremtiden, hvis man vedbliver at sælge Præstegaardsavlingerne og bevare det saaledes, som den højtærede Minister før udtalte, at en stor Del Naas fast som Kornafgift — blive mere. Der er i Djebblivet ganske sikkert ikke Tale om mindre end 250,000 Tønder Korn, og der vil senere maasse blive Tale om henved 300,000 Tønder Korn. Naar der er Tale om saadanne Kvantiteter, og Statskassen skal modtage dem, saa er der jo ikke nogen som helst Vanskelighed til Stede, hvis Statskassen igen skal udbetale de Beløb, den skal betale i Korn. Men det bliver sandelig ikke nogen absolut ligeagldig Sag for Statskassen, naar den skal udbetale en vis bestemt Pengefum imod at modtage dette Korn. Det er noget, der vides af os alle, og som jeg slet ikke behøver at omtale, at Kornpriserne kunne variere fra Mar til Mar med 2—3 Kroner pr. Tønde, ja vi have jo endogsaa meget større Variationer. Den ærede Minister udtalte jo nylig, at Hvede f. Eks. har været oppe i 30 Kr. Tønden, og nu vilde man være glad, hvis man kunde faa det halve. Her er altsaa Tale om saadanne Betslinger for Statskassen, at der ganske sikkert ikke ekstraordinært, men ordinært vil blive Variationer i Udgifterne af mellem en halv og en hel Million. Derfor vil jeg tilstaa, at jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt det er rigtig, naar man gaar over til saadanne Lønninger, da at fastsætte dem alene i Penge — det er som sagt set fra Statskassens Standpunkt, og ikke væsentlig fra Modtagernes Standpunkt, jeg ser det, naar jeg udtaler dette. — Dermed skal jeg slutte.

Wistoft: Naar jeg som nyt Medlem af dette Ting har tilladt mig at bede om Ordet, saa er det, fordi jeg har samlet mig en Del Erfaringer om dette Forhold som Menighedsmedlem og som Udreder af Bidrag for kirkelige Handlinger. Det er min og manges Mening, at der ventes paa Reformen paa dette Omraade, og det overraskede mig derfor, da jeg for lidt siden hørte den højtærede Kultusminister udtale sig i Begyndelsen af sit Foredrag temmelig stærkt

Modsatning til Forslaget. Den ærede Minister udtalte, at Forslaget indeholder indgribende Forandringer, som han formentlig ikke vilde kunne gaa ind paa. Vi andre, der ere kendte med dette Forhold, se, at den Tilstand, der nu er bestaaende, er forældet og urimelig; det er en urimelig Maade, Præsterne faa deres Lønning paa. Den højtærede Minister kom senere ind paa at sige, at der maasse dog kunde komme Lidt ud af dette Forslag, at der var visse Ulemper, der maasse kunde ændres. Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, var han af den Mening, at Kirkekommissionen, Råadgiverne, skulde høres i dette Spørgsmaal. Jeg sender ikke stort til Kirkekommissionen; jeg sender ikke det Grundlag, den staar paa, og i hvilket Forhold den staar til Lovgivningen her i Landet; saa vidt jeg ved, og saa vidt jeg forstaaer det, er det saaledes, at Kirkekommissionen er en Overlevering til den højtærede Minister fra hans Vorgænger (Stemmer: Det er Kirkeraadet!). Ja vel, Kirkeraadet (Ufbyrdelse). Om Forsættelse, Kirkeraadet og Kirkekommissionen ere altsaa to forskellige Ting. Men jeg vilde da sige, at dette Raad i dette Forhold ikke sender mere til denne Sag end de højtærede Medlemmer, som sidde i denne Sal, og det vide vi, at Præstelønningsmændene er i høj Grad forældet, og vi maa lægge Mærke til, at de gode Mænd, der udrette deres Gerning uden i Menighederne, undertiden end ikke faa den Løn, som Kalkulationen af deres Embeder gaar op til; ikke at tale om, at de Gaver, som erlægges af og til, aldeles hero paa i hvilket Forhold Præsten staar til Menigheden. Men lad os nu tage de Afgifter til Præsten, som ere bestemte og ved Lovfastlaaede at skulle udredes. Den første Del af Præsternes Løn er Tienden. Jeg har i mange Mar levet i en Kommune i Midtjylland, og der svares i Kommunerne her Tienden in natura. Men er det da ikke en urimelig Ting, at Præsten skal modtage fra en Pot fra enkelte Tjerdingskar, fra nogle Skæpper op til større Partier Korn fra mange Hundrede Tiendeydere, og skal holde Kontrol med, at han faar den Pot, den Skæppe, den halve og hele Tønde Korn, som han skal have, og endvidere paase, om han faar ordentlig Maal, om det er Kærne eller Alfaldskorn. Det er en kilden Sag for Præsten, at paase alt dette og konferere med Tiendeyderne, om der gaar 8 strøgne Skæpper Havre til en Tønde, eller om det skal være 8 Topskæpper. Det er, som sagt, en kilden Sag for Præsten, og i mange Tilfælde faar han ikke saa velvænsede Bæver i Tienden, som han skulde